

at forebygge Mængden af Hundene, og altsaa forhøje den Afgift, som dengang blev indført.

Formanden: Under Forudsætning af Thingets Samtykke skal jeg give den 4de Landstingsmand for 2den Kreds (Kirck) Ordet, naaget han allerede to Gange har havt det.

Kirck: Ja, jeg maa oprigtig tilstaae, at jeg dog ikke kan dele Anskuelse med den ærede Minister. Jeg antager for vist, at, om ogsaa Hundenes Antal bliver indskrænket, saa vil dog — det kan man med Bestemthed sige — de 3 Dalers forhøiede Afgift ikke beskytte dem, der blive tilbage, imod Galskaben, og derhos maa jeg gjøre opmærksom paa, at jeg kun har fremstillet Sagen saaledes, at jeg har spurgt: hvad er det for et Diemed, man ønsker opnaaet ved denne Lov? Dette Diemed har jeg sagt var, at forebygge Hundegalskabens Udbredelse, og saameget som muligt at stikke Indvaanerne her i Kjøbenhavn imod Følgerne af et altfor stort Hundeaantal. Men disse to Diemed opnaaes efter min Formening aldeles ikke ved Lovudkastet, og det er afgjort vist, at den Hund, der er betalt 5 Rd. for, er ligesaa vel udsat for Galskaben, som den, der betales 2 Rd. for, eller som der slet ikke betales for, saa at jeg ikke kan skjønne, at der kan komme noget radicalt Godt og Nyttigt ud af dette Lovudkast.

Justitsministeren: Jeg maa dog tillade mig at gjøre den sidste ærede Landstingsmand opmærksom paa, at Diemedet med Lovforslaget ikke er at forebygge Hundesygdommen; det staaer der ikke et eneste Ord om i Lovforslaget. Diemedet er at bidrage til at indskrænke Antallet af Hunde. Der er yttret, at under en udbrydende Hundesygdom er naturligtvis det bestaaende store Antal af Hunde langt farligere end ellers, og det siges dernæst, at man vil søge at forebygge de Ulemper, som følge af dette store Antal Hunde, men ingenlunde, at man troer at kunne forebygge Hundegalskaben. Det er klart, at hvilke Midler den ærede Landstingsmand end vil foreslaae, saa vil han aldrig kunne forebygge Hundegalskaben; derimod

vil man vel kunne finde Midler, hvorved Faren tildeels kan forebygges. Men selv hvis han fremkom med Forslag om, at alle Hunde skulde bindes, saa vilde han hverken forebygge Sygdommen eller Faren ved denne; thi en Hund, der er bunden, kan ogsaa bide; Folt maae jo dog hen til den. Den ærede Landstingsmands Indvendinger ramme saaledes ikke Lovforslaget; thi Lovforslaget har slet ikke det Diemed, som han tillægger det.

Da Ingen videre begjærede Ordet, fattedes Sagens Overgang til anden Behandling under Afstemning, og vedtoges med 37 Stemmer mod 4.

Formanden: Ændringsforslag, som ønskes stillede til anden Behandling, maa jeg bede afgivne inden imorgen Aften. — Vi gaae dernæst over til den anden Sag paa Dagsordenen, som er: Udcast til Lov om Straf for Dyrplageri.*) Sagen er til første Behandling. — Den ærede 2den Landstingsmand for 10de Kreds har Ordet.

Lehmann: Hvorvel det er en bekjendt Sag, at de Danske og navnlig vi Syder have en stor Omhed for Dyr, er det dog vist en Erfarings, vi have rig Leilighed til at gjøre, at der ikke saa sjældent forekomme Tilfælde, hvortil det vilde være meget beklageligt, dersom Lovgivningen skulde være afmægtig mod onde og haardhjertede Herrer, og jeg troer derfor, at dette Lovudkast er blevet imødeset og vil blive modtaget med temmelig udeelt Bifald. Derimod kan jeg ikke nægte, at jeg vilde have anset det for ønskeligt, om der var givet — jeg vil ikke sige en egentlig legal Definition paa „Dyrplageri“, Noget, der naturligtvis har sin overmaade store Bannselighed, — men, blot nogen Veiledning til dette Begrebs Bestemmelse, hvilket, saavidt jeg skjønner, ikke findes enten i Præmisserne eller i hvad der forøvrigt foreligger, og en saadan Veiledning turde dog være saameget mere nødvendig, som dette Begreb ikke hos os har havt nogen legal Betydning, og dets almindelige sproglige Betydning er saa

*) Indl. Behndl. findes Sp. 26.